

Súd: Okresný súd Veľký Krtíš
Spisová značka: 3C/297/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6215203883
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marta Kamenská
ECLI: ECLI:SK:OSVK:2015:6215203883.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd vo Veľkom Krtíši samosudkyňou JUDr. Martou Kamenskou v právnej veci žalobcu E. E., F. XX. XX. XXXX, Q. T. XXX XX J.É. P. XX, Q.. Č.. T. C. T. XX, XXX XX C. J., zastúpeného JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom, so sídlom J. Kráľa 5/A, 984 01 Lučenec, IČO: 37756508, proti žalovanému Všeobecná úverová banka a. s., so sídlom Mlynské Nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO: 31320155, zastúpenému ČERNEJOVÁ & HRBEK, s. r. o., so sídlom Kýcherského 7, 811 05 Bratislava, IČO: 36857513, o zaplatenie sumy 3.131,10 Eur istiny s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 2.928,10 Eur istiny spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne od 16. 06. 2015 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Vo zvyšku súd žalobu žalobcu z a m i e t a.

Žalobcovi sa p r i z n á v a náhrada trov konania účelne vynaložených na uplatňovanie jeho práv proti žalovanému vo výške 87 %.

odôvodnenie:

Podanou žalobou sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť, zaplatiť mu sumu 3.131,10 Eur istiny spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne od 18. 02. 2015 do zaplatenia a nahraďiť mu trovy konania, všetko z titulu vydania bezdôvodného obohatenia. V žalobe uviedol, že so žalovaným uzatvoril dňa 23. 06. 2004 Zmluvu o vydaní a používaní Pôžičkovej karty Triangel Premium č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej mu žalovaný poskytol peňažné prostriedky prostredníctvom kreditnej karty. Preto podľa § 1 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, je nevyhnutné podriaďiť predmetnú zmluvu režimu tohto zákona. Zo zmluvy o úvere vyplýva, že táto neobsahuje náležitosti požadované zákonom č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ustanovené v § 4 ods. 2 písm. a/ sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a v § 4 ods. 2 písm. g/ ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom. Vzhľadom na to, že v zmluve nie je uvedený údaj o RPMN, považuje sa poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov. Ďalej uviedol, že zákon o spotrebiteľských úveroch síce explicitne neupravuje úrokovú sadzbu úveru ako obligatórnu náležitosť zmluvy o úvere, upravuje však v § 4 ods. 5 zákona dôsledky jej neuvedenia, Z dôvodu, že zmluva neobsahuje žiadny údaj o ročne úrokovej sadzbe a špecifikáciu poplatkov, preto žalovaný nemá nárok na odplatu za poskytnutý úver vo forme úrokov a poplatkov. Z výpisov z predmetnej pôžičkovej karty vyplýva, že za obdobie od 13. 07. 2004 do 17. 02. 2015 čerpal prostredníctvom karty spolu sumu 1.888,34 Eur a uhradil žalovanému spolu sumu 6.226,97 Eur. Preto má žalovaný právny titul len na uhradenie skutočne vyčerpanej sumy a prijímaním ďalších úhrad z jeho strany, dochádzalo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu na jeho úkor. Celkovo sa žalovaný takto na jeho úkor obohatil o sumu 4.338,63 Eur. O skutočnosti, že sa žalovaný

obohatil na jeho úkor sa dozvedel v mesiaci marec 2015 od svojho právneho zástupcu. Plnenie, ktoré poskytol žalovanému bez právneho titulu, zakladá na jeho strane ako spotrebiteľa nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, a to uhradenej sumy, ktorá presahuje reálne poskytnuté finančné prostriedky žalovaným. Podanou žalobou si uplatňuje nárok, ktorý pozostáva zo súčtu úhrad uskutočnených v období od 21. 03. 2012 do 17. 02. 2015 vo výške 3.131,10 Eur. Tvrdil, že zo strany žalovaného došlo k úmyselnému bezdôvodnému obohateniu v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pretože žalovaný ako odborne znály dodávateľ je povinný poznať a postupovať v súlade s platnými a účinnými právnymi predpismi, t. j. vedel resp. vedieť mal o mohol, že ak prijme peňažné prostriedky nad rámec poskytnutých peňažných prostriedkov, ktoré prijal bez právneho dôvodu, sa bezdôvodne obohatí. Zároveň si uplatňuje zákonné úroky z omeškania dňom nasledujúcim po poslednej úhrade žalovanému, ktorá zakladá bezdôvodné obohatenie na jeho strane t. j. od 18. 02. 2015. Na pojednávaní sa žalobca pridržiaval podanej písomnej žaloby a ďalej uviedol, že ponuka na uzavretie zmluvy mu prišla poštou, na ktorú reagoval telefonicky. Následne mu zo strany žalovaného bola zaslaná zmluva, ktorú podpísal a poslal naspäť žalovanému. V zmluve nebola uvedená žiadna suma úverového rámca, nepamätá si s odstupom času ako sa dohodol so žalovaným na jeho výške. Kartu si aktivoval keď mu prišla poštou, túto však nepoužíval, nečerpal z nej osobne finančné prostriedky, používala ju švagriná, ktorú vykonávala výbery kartou aj splácala finančné prostriedky žalovanému. Vzhľadom na to, že posledný výber bol vykonaný kartou v roku 2008 a v roku 2015 úver stále nebol splatený, hoci vyčerpaná suma bola viacnásobne zaplatená, preto v marci 2015 vyhľadal pomoc advokáta a po vysvetlení, ako je možné danú vec riešiť, tohto splnomocnil na zastupovanie v danom konaní.

Žalovaný na pojednávaní uviedol, že navrhuje žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietnuť a priznať mu náhradu trov konania. Pre prípad, že by súd chcel žalobnému návrhu vyhovieť, vzniesol námietku premlčania časti nároku žalobcu vo výške 203,-Eur z dôvodu, že žalobca sa domáha vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 3.131,10 Eur, nakoľko však bola žaloba doručená súdu 29. 05. 2015, potom v 3-ročnej premlčacej lehote je jeho nárok v tomto rozsahu premlčaný. Tvrdil, že zmluvu je treba vnímať ako komplex viacerých dokumentov a to zmluvy, obchodných podmienok a cenníka s tým, že neuvedenie indikatívneho výpočtu RPMN v zmluve, z dôvodu že tento bol uvedený v Cenníku, nemôže mať za následok, že úver bude bezúročný a bez poplatkov, čo vyplýva aj z rozhodovacej praxe v SR, najmä rozsudkov KS v Prešove z 27. 01. 2011 sp. zn. 6Co/95/2010 a KS v Trnave z 10. 12. 2013 sp. zn. 9Co/94/2013. Poukázal na to, že pokiaľ žalobca tvrdí, že na jeho strane mal byť úmysel bezdôvodne sa obohacovať, je jeho dôkazným bremenom aby taký úmysel v čase uzavretia zmluvy a prijímania údajného bezdôvodného obohatenia riadne preukázal, v zhode s právnym názorom vysloveným v rozsudkoch KS v Banskej Bystrici z 26. 03. 2015 sp. zn. 16Co 867/2014 a z sp. zn. 17Co 799/2014. Ďalej uviedol, že žalobcovi neprináleží uplatnený úrok z omeškania od 18. 02. 2015 do zaplataenia z dôvodu, že by ho vyzval na vydanie bezdôvodného obohatenia, a až doručením návrhu na začatie konania spolu s platobným rozkazom súdom dňa 15. 06. 2015, kedy sa dozvedel o tom, že žalobca sa domáha od neho vydania bezdôvodného obohatenia, preto len od nasledujúceho dňa je možné priznať mu úroky z omeškania. Z výsluchu žalobcu tiež vyplynulo, že hrubo porušil ustanovenia zmluvy a napriek tomu sa domáha vydania údajného bezdôvodného obohatenia, pritom sám nevie koľko bolo na karte čerpané, koľko bolo splácané, mala to splácať tretia osoba, preto vníma takto podanú žalobu za vyslovene šikanózný návrh niekoho, kto sa domáha práva, ktoré nemohlo vzniknúť, nakoľko sám hrubo porušil zmluvné podmienky. Tvrdil tiež, že je ustálené, že spotrebiteľská ochrana sa vzťahuje na spotrebiteľa, ktorý je rozumný, uvážlivý vo svojich krokoch, ekonomicky zmysľajúci, nie na niekoho, kto nemá absolútne žiadny záujem o to, akú zmluvu uzavrie, čo podpíše. Pokiaľ tak spotrebiteľ nekoná, nekoná ako riadny spotrebiteľ, na ktorého by sa nejaká spotrebiteľská ochrana mala vzťahovať, čo vyplýva aj zo stanoviska sudcu Ústavného súdu vo veci sp. zn. I. ÚS 247/2012.

Súd vykonal dokazovanie výsluchom žalobcu, oboznámením sa so Zmluvou o vydaní a používaní pôžičkovej karty Triangel Premium z 23. 06. 2004 č. zmluvy XXXXXXXXXXXX, Obchodnými podmienkami pre vydanie a používanie kreditných kariet čl. 9, výpisom z OR žalovaného čl. 10-16, Úrokovými sadzbami ECB čl. 26, výpismi z pôžičkovej karty Triangel Premium čl. 27- 60, Obchodnými podmienkami pre vydanie a používanie kreditných platobných kariet vydaných Všeobecnou úverovou bankou, a. s. v spolupráci so spoločnosťou Slovenské kreditné karty a. s. čl. 81-82, Cenníkom VÚB, a. s. ku kreditnej platobnej karte VÚB, a. s. vydané v spolupráci so spoločnosťou Slovenské kreditné karty, a. s. platný od 21. 06. 2004, rozsudkami Krajského súdu Banská Bystrica z 16. 09. 2015 sp. zn. 17Co/799/2014 a

z 26. 03. 2015 sp. zn. 16Co/867/2014 ako aj listinami zo stránky NBS: Kde môžem podať sťažnosť, Ak máte problém s už uzatvorenou zmluvou o spotrebiteľskom úvere.

Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že účastníci uzatvorili dňa 23. 06. 2004 Zmluvu o vydaní a používaní Pôžičkovej karty Triangel Premium č. 0001825944, a to žalobca ako dlžník a žalovaný ako veriteľ. Na základe tejto zmluvy mal žalovaný poskytnúť žalobcovi peňažné prostriedky prostredníctvom pôžičkovej karty, pričom úverový rámec zo zmluvy nevyplýva. V zmluve okrem osobných údajov účastníkov zmluvy nie sú uvedené žiadne údaje o poskytnutom úvere, jeho výške, spôsobe čerpania a splácania. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy sú Obchodné podmienky pre vydanie a používanie kreditných platobných kariet vydané Všeobecnou úverovou bankou, a. s. v spolupráci so spoločnosťou Slovenské kreditné karty a. s.. Podľa výpisov z pôžičkovej karty Triangel Premium žalobca čerpal finančné prostriedky v čase od 15. 07. 2004 do 20. 04. 2008 vo výške 1.888,34 Eur, ktoré uhradil žalovanému sumami v rôznych výškach do 17. 02. 2015 a zaplatil žalovanému spolu sumu vo výške 6.226,97 Eur. Posledná úhrada žalobcu vo výške 90,- Eur bola vykonaná dňa 16. 02. 2015, od tejto doby žalobca nezaplatil žalovanému žiadnu sumu. Predmetom konania je nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia zo strany žalovaného vo výške 3.131,10 Eur za čas od 21. 03. 2012 do 17. 02. 2015, spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne od 18. 02. 2015 do zaplataenia.

Podľa ustanovenia § 25 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, právne vzťahy, ktoré vznikli pred 11. júnom 2010 na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, sa spravujú podľa doterajších predpisov, ak tento zákon v odseku 2 neustanovuje inak. Ustanovenia § 10 ods. 2 a 3, § 12, 14, 17 ods. 1 a 2 a § 18 sa od 11. júna 2010 použijú aj na právne vzťahy vzniknuté na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá bola uzavretá pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona na dobu neurčitú a podľa ktorej sa po nadobudnutí účinnosti tohto zákona poskytuje alebo môže poskytovať spotrebiteľský úver.

Podľa ustanovenia § 1 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej len o spotrebiteľských úveroch), (v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere), zákon sa ďalej nevzťahuje na úver formou predpavku na bežný účet poskytnutý bankou iným spôsobom ako na kreditné karty.

Podľa ustanovenia § 2 písm. a/, b/ zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere), na účely tohto zákona sa rozumie a) spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme, b) zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom,.

Podľa ustanovenia § 3 ods. 1, 2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere), veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci. Spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania..

Podľa ustanovenia § 4 ods. 2 písm. a/, g/, ods. 5 zákona č. 258/2001 Z.z., o spotrebiteľských úveroch (v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere), zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä

a) sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov; ak je to možné, treba uviesť aj súčet týchto platieb s upozornením na možnosť účtovania kompenzácie ušlých výnosov, ak veriteľ chce túto možnosť využiť,

g) ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

Podľa ustanovenia § 52 Občianskeho zákonníka (v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere), spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej

časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa ustanovenia § 451 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezodôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

Podľa ustanovenia § 456 Občianskeho zákonníka, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

Podľa ustanovenia § 563 Občianskeho zákonníka, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadala.

Podľa ustanovenia § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo sa premĺči, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premĺčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premĺčania dovoľá, nemožno premĺčané právo veriteľovi priznať.

Podľa ustanovenia § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premĺči za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premĺči za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

Súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z citovaných ustanovení zákona. Z dôkazov predložených žalobcom nesporne vyplýva, že zmluva uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným dňa 23. 06. 2004 je úverovou zmluvou, ktorá je zmluvou spotrebiteľskou a to so zreteľom na ustanovenie § 52 Občianskeho zákonníka. Žalovaný v danom prípade pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti, keďže z činnosti súdu je známe a vyplýva to aj z údajov v obchodnom registri, že v predmete svojej činnosti má aj poskytovanie úverov a pri uvedenej činnosti je povinný postupovať s odbornou starostlivosťou a žalobca v predmetnom spore vystupuje ako spotrebiteľ, keďže sa jedná o fyzickú osobu, ktorá pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Žalovaný bol od uzavretia zmluvy dňa 23. 06. 2004 v postavení dodávateľa a žalobca v postavení spotrebiteľa. Základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny. Aj zmluva, ktorú účastníci uzavreli takúto charakteristiku spĺňa. Preto potom súd úverový vzťah účastníkov posudzoval podľa ustanovení § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka ako aj podľa príslušných ustanovení zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Podľa názoru súdu došlo medzi žalobcom a žalovaným k platnému uzatvoreniu úverovej zmluvy, ktorá má charakter spotrebiteľského úveru.

Posudzovaná úverová zmluva má písomnú formu, neobsahuje však obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ustanovené v § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, písm. a/ a g/. Predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje žiadny údaj o sume, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 4 ods. 2 písm. a/). Neobsahuje ani žiadny údaj, koľko z prípadne mesačnej splátky činí istina, koľko úroky a koľko iné poplatky. Zmluva neobsahuje ani žiadny údaj o úrokoch alebo poplatkoch, hoci podľa názoru súdu údaj o ročnej úrokovej sadzbe je rozhodujúcim údajom pre spotrebiteľa s ohľadom na to, aby mohol posúdiť výhodnosť či nevýhodnosť úveru a zároveň, aby mal vedomosť o výške odplaty, ktorú za poskytnutý úver zaplatí a mal by byť uvedený v texte zmluvy výrazným spôsobom. Hoci zákon o spotrebiteľských úveroch nevyžaduje ako obligatórnu náležitosť zmluvy údaj o ročnej úrokovej sadzbe úveru a výške poplatkov, avšak neuvedenie týchto náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, v ustanovení § 4 ods. 5 postihuje tým, že veriteľ nemôže od spotrebiteľa požadovať úroky alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere. V úverovej zmluve nie je uvedený ani údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov (§ 4 ods. 2 písm. g/), pri absencii

ktorej sa spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Žalovaný síce tvrdil, že vzhľadom na charakter revolvingového úveru, ktorý bol žalobcovi poskytnutý predmetnou zmluvou, nie je možné určiť výšku RPMN priamo v úverovej zmluve, pretože sa úver čerpá a dopĺňa na základe vôle žalobcu a tým sa menia údaje relevantné pre výpočet RPMN. Na podporu svojho tvrdenia poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove z 27. 01. 2011 sp. zn. 6Co/95/2010 ako aj rozsudok Krajského súdu v Trnave z 10. 12. 2013 sp. zn. 9Co/94/2013, podľa ktorých pre neuvedenie RPMN pri revolvingovom úvere, nie je možné úver považovať za bez úrokov a bez poplatkov. Súd poukazuje na to, že z iných rozhodnutí napr. Krajského súdu v Banskej Bystrici z 10. 10. 2012 sp. zn. 17Co/215/2012, Krajského súdu v Prešove z 12. 03. 2014 sp. zn. 2Co/135/2013, Krajského súdu v Žiline z 30. 10. 2013 sp. zn. 6Co/138/2013 vyplýva opačný právny názor, podľa ktorého aj pri revolvingovom úvere musí byť v zmluve uvedený údaj o RPMN so zreteľom na to, že pokiaľ zákon o spotrebiteľských úveroch určil ako zákonnú náležitosť stanovenie RPMN (bez rozlíšenia, či ide o revolvingový príp. iný druh úveru), preto aj pri revolvingovom úvere musí byť v zmluve uvedený údaj o RPMN. Potom z dôvodu, že zmluva o spotrebiteľskom úvere, uzavretá účastníkmi konania dňa 23. 06. 2004 neobsahuje náležitosti podľa ustanovenia § 4 ods. 2 písm. g/, zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, preto so zreteľom ustanovenie § 4 ods. 5 citovaného zákona č. 258/2001 Z. z., je potrebné poskytnutý spotrebiteľský úver považovať za bezúročný a bez poplatkov.

Podanou žalobou sa žalobca domáhal od žalovaného vydania bezdôvodného obohatenia. Inštitút bezdôvodného obohatenia vyjadruje zásadu občianskeho práva, že nikto sa nesmie bezdôvodne obohatiť na úkor iného a pokiaľ k tomu dôjde, je povinný takto získaný prospech vrátiť. Bezdôvodné obohatenie teda predstavuje taký záväzkový právny vzťah, z ktorého pohľadávka vzniká tomu, na koho úkor sa iný bezdôvodne obohatil, a dlh tomu, kto obohatenie získal. Podstatou bezdôvodného obohatenia je zákonom stanovená povinnosť toho, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, toto obohatenie vydať tomu, na koho úkor bol predmet bezdôvodného obohatenia získaný. Záväzkový právny vzťah z bezdôvodného obohatenia vznikne za splnenia určitých predpokladov, ktorými sú: a) vznik bezdôvodného obohatenia na strane obohateného, b) k získaniu majetkového prospechu na strane obohateného došlo na základe právnych skutočností, ktoré sú výslovne uvedené v zákone (§ 451 ods. 2) a c) vznik majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch, ktorá postihuje oprávneného, pričom táto majetková ujma zodpovedá bezdôvodnému obohateniu na strane obohateného. Pri naplnení uvedených znakov vzniká v rámci záväzkového právneho vzťahu bezdôvodného obohatenia povinnému subjektu (obohatenému) povinnosť vydať to, o čo sa bezdôvodne obohatil, a právo toho, na koho úkor k obohateniu došlo (oprávnenému), požadovať vydanie tohto plnenia (§ 456). Bezdôvodné obohatenie patrí medzi nároky, u ktorých nie je zákonnou úpravou stanovená splatnosť pohľadávok vzniknutých z tohto právneho titulu a čas plnenia je u nich obvykle viazaný na výzvu veriteľa podľa § 563 Obč. zákonníka.

Z dokazovania mal súd nesporne preukázané, že z predmetnej zmluvy žalovaný plnil a poskytol žalobcovi úver prostredníctvom možnosti čerpania finančných prostriedkov pôžičkovou kartou a žalobca úver čerpal a svoje povinnosti z uzavretej zmluvy plnil a platil splátky úveru. Podľa výpisov z pôžičkovej karty Triangel Premium žalobca čerpal finančné prostriedky v čase od 15. 07. 2004 do 20. 04. 2008 vo výške 1.888,34 Eur, ktoré uhradil žalovanému sumami v rôznych výškach do 17. 02. 2015 a zaplatil žalovanému spolu sumu vo výške 6.226,97 Eur. Pretože daný spotrebiteľský úver je nutné považovať za bezúročný a bez poplatkov, je nesporné, že žalovaný nadobudol od žalobcu bezdôvodné obohatenie vo výške 4.338,63 Eur, ako rozdiel medzi sumou, ktorú mu žalobca zaplatil vo výške 6.226,97 Eur a sumou ktorú žalobca vyčerpal z poskytnutého úveru vo výške 1.888,34 Eur. Preto mal súd za to, že žaloba žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia je dôvodná a žalobcovi vznikol nárok na vrátenie plnenia, ktoré od neho žalovaný nadobudol bez právneho dôvodu. Žalobca sa podanou žalobou domáhal vydania bezdôvodného obohatenia za čas od 21. 03. 2012 do 17. 02. 2015 vo výške 3.131,10 Eur. Z mesačných výpisov z pôžičkovej karty Triangel Premium, predložených žalobcom vyplýva, že žalobca za čas od 21. 03. 2012 do 17. 02. 2015 skutočne zaplatil žalovanému sumu vo výške 3.131,10 Eur, pričom táto skutočnosť nebola ani medzi účastníkmi sporná. Podľa názoru súdu, túto sumu žalobca zaplatil žalovanému bez právneho dôvodu, pretože poskytnutý úver už žalovanému zaplatil a nebol mu nič dlžný a tým, že žalovaný prijal od žalobcu danú sumu, sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil.

Žalovaný vzniesol námietku premlčania časti nároku žalobcu a to vo výške 203,- Eur na splátky úveru, ktorých splatnosť nastala tri roky pred podaním žaloby žalobcu na súde. Žalobca podal žalobu na súde dňa 29. 05. 2015, preto súd skúmal, či je nárok žalobcu uplatnený žalobou za čas od 21.

03. 2012 do 29. 05. 2012 premlčaným nárokom s prihliadnutím na to, že premlčanie je kvalifikované uplynutie času, ustanoveného v zákone na vykonanie práva bez toho, že by právo bolo vykonané a jeho uplynutie, pokiaľ súd naň prihliadne, má za následok zánik nároku patriaceho k obsahu práva, t.j. zánik jeho súdnej vymáhateľnosti. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, súd na námietku premlčania musí prihliadnuť, pretože ak sa dlžník, v tomto prípade žalovaný premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo žalobcovi ako veriteľovi priznať. V ustanovení § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka je uvedená subjektívna premlčacia doba a v ustanovení § 107 ods. 2 objektívna premlčacia doba. Subjektívna premlčacia doba nemôže začať plynúť skôr než objektívna doba. O tom, že bolo bezdôvodné obohatenie získané a kto ho získal sa totiž oprávnený nemôže dozvedieť skôr, než bezdôvodné obohatenie vzniklo. Ani subjektívna doba nemôže začať plynúť skôr, než vznikne právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorého sa týka. O tom, že bolo bezdôvodné obohatenie získané a kto ho získal sa oprávnený dozvie vtedy, keď pozná skutkové okolnosti, z ktorých je možné vyvodiť získanie bezdôvodného obohatenia na jeho úkor, orientačnú výšku získaného bezdôvodného obohatenia a to, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Nezáleží na tom, ako oprávnený známe skutkové okolnosti sám posúdi napríklad z právneho hľadiska. Je nesporné, že v danej veci žalobca sumu vo výške 3.131,10 Eur poskytol žalovanému v období od 21. 03. 2012 do 17. 02. 2015, kedy zaplatil žalovanému poslednú sumu vo výške 90,- Eur. Žalobca tvrdil, že sa dozvedel o tom, že žalovaný získal na jeho úkor bezdôvodné obohatenie a v akej výške, až dňa 24. 03. 2015, keď sa bol poradiť s advokátom o tom, prečo úver stále nie je splatený, hoci posledné čerpanie kartou bolo vykonané v roku 2008 a ešte v roku 2015 ho spláca a kedy splnomocnil advokáta na zastupovanie v konaní o vydaní bezdôvodného obohatenia. Žalobu žalobca podal na súde až dňa 28. 05. 2015. Potom podľa názoru súdu začiatok plynutia objektívnej 3-ročnej premlčacej doby v zmysle § 107 ods. 2 prvá časť vety Občianskeho zákonníka je s poukazom na uvedené potrebné viazať na okamih vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného zaplatením jednotlivých splátok žalobcom. Subjektívna 2-ročná premlčacia doba plynie v rámci objektívnej premlčacej doby a to 2 roky od vtedy, ako sa žalobca dozvedel o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Vzhľadom na vznesenú námietku premlčania časti nároku žalobcu žalovaným vo výške 203,- Eur za čas od 21. 03. 2012 do 29. 05. 2012 (splátka dňa 21. 03. 2012 vo výške 68,- Eur, splátka dňa 20. 04. 2012 vo výške 60,- Eur a splátka dňa 29. 05. 2012 vo výške 75,- Eur) súd zistil, že tieto splátky úveru žalobcu boli uplatnené na súde po uplynutí 2-ročnej subjektívnej premlčacej doby, preto ich súd považoval za premlčané. Vzhľadom na to, že súd prihliadol na námietku premlčania vznesenú žalovaným, preto premlčaný nárok nemohol žalobcovi v rozsahu vznesenej námietky premlčania priznať. Vo zvyšku uplatneného nároku žalobcu nebola žalovaným vznesená námietka premlčania, preto súd ani premlčanie tejto časti nároku žalobcu neskúmal.

Žalobca si uplatnil aj nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 8,05 % ročne počnúc dňom nasledujúcim po zaplatení poslednej úhrady žalovanému dňa 17. 02. 2015, t. j. od 18. 02. 2015. Vzhľadom na to, že sa žalovaný dozvedel o tom, že sa žalobca domáha od neho vydania bezdôvodného obohatenia až dňa 15. 06. 2015, kedy mu bola súdom doručená žaloba žalobcu na začatie konania, preto len od nasledujúceho dňa t. j. od 16. 06. 2015 je v omeškaní so zaplatením sumy vo výške 2.928,10 Eur s poukazom na § 563 Občianskeho zákonníka, pričom žalobca ničím nepreukázal súdu, že by žalovného pred podaním žaloby na súd, vyzval na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia. Tým, že je žalovaný od tejto doby v omeškaní so zaplatením peňažného dlhu, vznikol žalobcovi nárok aj na úroky z omeškania podľa § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. Výška úrokov z omeškania podľa § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka je o osem percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Základná úroková sadzba ECB k 16. 06. 2015 bola 0,05 %, preto žalobcovi vznikol nárok na úrok z omeškania vo výške 8,05 % ročne. Preto potom súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 2.928,10 Eur istiny spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne od 16. 06. 2015 do zaplatenia. Vo zvyšku súd žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

Žalobca v konaní tvrdil, že k bezdôvodnému obohateniu došlo na strane žalovaného úmyselne. Na preukázanie svojho tvrdenia však neoznačil žiadne dôkazy. Podľa názoru súdu však žalobca má povinnosť tento úmysel žalovaného preukázať, nestačí len tvrdenie o tom, že žalobca použil nekalú obchodnú prax a že žalovaný, ako odborne známy dodávateľ je povinný poznať a postupovať v súlade s platnými a účinnými právnymi predpismi, a pokiaľ tak nepostupoval, že vedel resp. vedieť mal o mohol, že ak prijme od neho peňažné prostriedky nad rámec poskytnutých peňažných prostriedkov bez

právneho dôvodu, že sa bezdôvodne obohatí. Preto súd tieto tvrdenia žalobcu považoval len za jeho obranu. V tejto súvislosti súd poukazuje na ustanovenie § 79 ods. 1 O. s. p, podľa ktorého povinnosťou účastníka sporového konania je okrem iného pravdivo opísať rozhodujúce skutočnosti potrebné pre identifikovanie nároku z hľadiska právnych noriem, podľa ktorých má byť vec posudzovaná, ale aj označiť dôkazy, ktorými mieni svoje tvrdenia preukázať. Nesplnenie povinnosti tvrdenia alebo dôkaznej povinnosti má za následok neúspech v spore. Žalobca na preukázanie svojich tvrdení neoznačil žiaden dôkaz a z dôkazov, ktoré súd vo veci vykonal, takýto záver nevyplýva.

O náhrade trov konania účastníkov súd rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého, ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo. Každý z účastníkov mal vo veci úspech len čiastočný, pričom úspech žalobcu vo výške 2.928,10 Eur predstavoval 93,5 % a úspech žalovaného vo výške 203,- Eur predstavuje 6,5 %. Potom po odpočítaní úspechu žalovaného od úspechu žalobcu predstavuje pomerný nárok žalobcu na náhradu trov vo výške 87 %. Preto potom súd priznal žalobcovi náhradu trov konania účelne vynaložených na uplatňovanie jeho práva proti žalovanému vo výške 87 %, so zreteľom na ustanovenie § 151 ods. 7 O. s. p., podľa ktorého súd môže o náhrade trov konania rozhodnúť aj tak, že namiesto určenia výšky trov prizná účastníkovi náhradu trov konania vyjadrenú zlomkom alebo percentom. Po právoplatnosti tohto rozhodnutia rozhodne súd o výške náhrady trov konania samostatným uznesením.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia. Odvolanie sa podáva na Okresný súd vo Veľkom Krtíši písomne v 4 vyhotoveniach a rozhoduje o ňom Krajský súd v Banskej Bystrici.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha. Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1, b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a), f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 O.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie (§ 205 ods. 3 O.s.p.).

Ak nebude povinnosť stanovená týmto rozsudkom dobrovoľne splnená, možno podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.